

Z rokama pokrijeta goli glavici, ki jima toča ni prizanašala, in se složno veselita, ko škropi tepena voda jezno proti njima in na vse strani. Kdo bi se umikal pod streho? Saj bije toča vodo, kolikor more.

»Zdaj pa imaš, voda!« se norčuje Stanko. »Ti si ne moreš pokriti glave z rokami, pa te boli, hi, hi! Ker nimaš glave!« Milko po pomaga: »In pa ker nimaš rok, da bi si jo pokrila, he, he!«

»Stanko, Milko!« ju zakliče mama z domačega praga. Oba mokra in blatna sta ropotala preko dvorišča pravit materi, kako je danes voda tepena. Ha, ha!

Seveda je mama zopet ukrenila drugače z dozdevno srečo.

Mlada rast.

Kadar mlada rast poganja,
zemlja v radost se odene,
solnce se z neba ji klanja,
sape zapodi ledene,
z roso čisto jo napaja,
z roso biserno iz raja.

Kadar mlada rast poganja,
zemlja vsa je kot nevesta
ptičic zbor ji v čast pozvanja,
s cvetjem je odeta cesta:
da veselo bi zorela,
zlatih časov doživela!

Fr. Ločniškar.

Majdka in solnčna žarka.

Solnček zlati — skrbni očka
od strahu pojema:
Sinčka dva — pramenčka živa
hladna smrt objema...

Vsa osupla jih je Majdka
brž po prstih krcnila,
a potem jih mucu v gobček
brezobzirno brcnila...

Kradoma sta skozi špranjo
v izbico pokukala
in za nosek punčko Majdko
v zibelki pocukala.

Muca se je zarežala
in pokazala zobé,
potepuščka vrišč zagnala:
»Jojme, očka, kje si, kje? ...«

Miroslav Kunčič.